

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce Bc. J. K.**, bytem P. 21, J. n. Ú., *zastoupeného Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou se sídlem Komenského 4, Klatovy*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. prosince 2011 č.j. DSH/15086/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy, ze dne 30.9.2011, č.j. OD/10139/11/Ja byl pod bodem 1. žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve zněních pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), porušením ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 361/2002 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že „dne 27.12.2010 kolem 14.15 hod. řídil vozidlo tov.značky BMW 325i SPZ 3P4 7499 po ulici Šumavská a na křižovatce se silnicí Pancířská nejel při pravém okraji vozovky a jel v protisměru, kde došlo ke střetu s vozidlem tov. značky RENAULT CLIO SPZ N-HX 3656 řízeným A. Y., který jel po ulici Pancířská směrem ve směru k ulici Šumavská ve své polovině vozovky. Způsobil tak dopravní nehodu bez zranění osob se škodou na vozidlech a jiných věcech zřejmě nepřevyšující částku 100.000 Kč.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta v částce 1.700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v částce 2.500 Kč. Pod bodem 2. téhož rozhodnutí bylo podle § 56 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastaveno řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona proti A. Y., kterého se měl dopustit tím, že dne

27.12.2010 kolem 14.15 hod. řídil vozidlo tovární značky RENAULT CLIO SPZ N-HX 3656 po ulici Pancířská směrem na ulici Šumavská a v klesání před křižovatkou měl nepřizpůsobit rychlost jízdy stavu vozovky, na které byla vrstva uježděného sněhu, dostat s vozidlem smyk a následně narazit do vozidla BMW 325i SPZ 3P4 7499 řidiče K., což bylo původně kvalifikováno jako porušení ust. § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu.

O žalobcově odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9.12.2011 č.j. DSH/15086/11 pod bodem I. tak, že zamítl odvolání a potvrdil část výroku 1. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a pod bodem II. podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání žalobce proti části výroku 2. rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako nepřípustné.

Žalobce se včasnou žalobou ze dne 3.1.2012 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

V žalobě uváděl, že již v odvolání brojil proti znaleckému posudku v tom směru, že se znalec náležitým způsobem nevyrovnal s objektivními podmínkami (sněžení), které v místě a času nehody byly. Ve znaleckém posudku hovoří o stopách, kdežto žalobce kategoricky popírá, že by stopy byly po dopravní nehodě vidět, neboť v době dopravní nehody sněžilo. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je na straně 5 uvedeno, že v době dopravní nehody nesněžilo. Podle názoru žalobce se jedná o nepochybně významnou skutečnost, která měla vliv na adhezi pneumatik a ovlivňovala způsob jízdy a ovládání vozidla, zvláště pak vozidla jedoucího ze svahu dolů, tj. vozidla řidiče Y. V té věci byl navržen důkaz, aby byli vyslechnuti policisté z OO Policie ČR Železná Ruda, kteří na místě dopravní nehody byli v době těsně po události. Těm je skutečně známo, zda v době dopravní nehody sněžilo či nikoliv. Tito policisté byli na místě dopravní nehody ještě před příjezdem „specialistů“ z dopravních nehod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že výslech policistů z Železné Rudy ohledně počasí by nevedl k žádným relevantním zjištěním. Žalobce má informace od policistů, že na místě samém byli v době, kdy sněžilo. Tuto informaci dne 26.9.2011 sděloval na „odbor dopravy“, navrhoval, aby jako svědci byli slyšení prap. J. M. a prap. J. V. Dále navrhoval opakovat výslech svědka M. V., včetně event. vyšetřovacího pokusu, doplnit znalecký posudek, zda ze strany poškozeného byla možnost objet auto žalobce. Správní orgán I. stupně tomuto návrhu nevyhověl. Navrhovaný svědek V. uváděl, že žalobce couval. Žalobce tvrdí a tvrdil, že couval nejméně 100 metrů a na tuto vzdálenost viděl protijedoucí automobil pana Y. a logicky lze dovodit, že stejně takové výhledové poměry měl i posledně uvedený řidič protijedoucího automobilu. Jedná se o dvě skutečnosti, na které při rozhodování nebyl brán zřetel. Faktem je, že žalobce si počínal tak, jak si počínat měl, aby zabránil dopravní nehodě. Je zcela zřejmé, že to též nelze říct o protijedoucím řidiči. Správní orgán I. stupně vyslovil, že protijedoucí řidič nehodu nezavinil a ani se na nehodě nepodílel. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opravný prostředek a jeho odvolání bylo odmítnuto jako odvolání osoby, která toto právo nemá. Hlubším teoretickým výkladem lze dojít k závěru, že rozhodnutí o vině či nevině pana Y. se bezprostředně dotýká i žalobce a jako takovému by mělo být umožněno, aby se proti výroku správního orgánu odvolal. Žalobce zastává totiž stanovisko, že v tomto případě buď nehodu zavinil on, nebo druhý účastník silničního

provozu, a proto by mu nemělo být odepíráno právo vyjádřit se k vině či nevině druhého účastníka. Žalobce dále uváděl, že podle jeho přesvědčení je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávné, neboť v něm není vůbec uvedeno, kde k dopravní nehodě došlo. Je pouze konstatováno, že došlo k nehodě na křižovatce ulice Šumavská s ulicí Pancířskou, ovšem není uvedena obec. Pouze názvy ulic považuje za zcela nedostatečné označení místa, k přesné identifikaci musí být uvedena i obec. Takového popsání místa dopravní nehody je zcela nedostatečné a prakticky nepřezkoumatelné. I když se lze domnívat, že k dopravní nehodě došlo v obci Železná ruda, jedná se pouze o domněnku, nikoli o fakt najisto postavený.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že řízení před správními orgány trpí vadami, a to jednak vadou, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci a dále, že nebylo přesně označeno místo dopravní nehody.

Žalovaný v písemném stanovisku navrhl zamítnutí žaloby, protože je nedůvodná. V reakci na žalobní výhrady uvedl, že k otázce zasněžení se podrobně vyjadřoval v napadeném rozhodnutí na straně 6. Má za to, že případné sněžení v době dopravní nehody nemohlo mít vliv na samotnou dopravní nehodu ani na její šetření. Sám žalobce si nestěžoval, že by byla v době nehody snižena viditelnost. Na fotografiích pořízených po dopravní nehodě druhým účastníkem dopravní nehody jsou přední skla na nehodě zúčastněných dopravních vozidel nezasněžená. Pokud tedy v době od dopravní nehody do pořízení fotografií nedošlo k zasněžení vozidel, nemohlo ani dojít k zasněžení stop. Případné sněžení by skutečně mohlo mít vliv na adhezi pneumatik vozidel. Adheze pneumatik však nijak neovlivňuje jejich rychlost před střetem. Případná změna adheze tak sice mohla mít vliv na brzdnou dráhu obou vozidel, nikoliv však již na skutečnost, že žalobce byl v době střetu v pohybu dopředu a vjel do jízdní dráhy druhého účastníka dopravní nehody. Otázka případného sněžení je tak zcela bezpředmětná a bezpředmětný je i výsledek policistů z obvodního oddělení. Na posouzení věci nemá rovněž žádný vliv to, zda brzdná stopa žalobcem rozporovaná je skutečně od jeho vozidla. Podle žalovaného dále není zřejmé, v čem by bylo vhodné doplnit výpověď svědka V., který již vše vypověděl a navíc samotný střet vozidel neviděl. Zejména pak neshledává důvod, proč by měla být zpracována varianta dopravní nehody, kdyby poškozený žalobci uhýbal. Poškozený jel ve své části vozovky a žalobce mu vjel do jízdní dráhy pohybem svého vozidla vpřed. Poškozený tak nebyl povinen uhýbat a navíc neměl ani důvod, neboť vozidlo žalobce v době před střetem nebylo v jeho jízdní dráze. K námitce, že mělo být žalobci umožněno, aby se odvolal proti výroku týkajícímu se pana Y., žalovaný zdůraznil, že předmětem řízení o přestupku není rozhodnutí o občanskoprávním nároku na náhradu škody, která navíc v tomto řízení uplatněna nebyla. Správní orgán I. stupně se tedy zabýval otázkou, zda se žalobce dopustil přestupku, tedy zda porušil zákon o silničním provozu, což bylo prokázáno. Druhý účastník dopravní nehody byl rovněž obviněn ze spáchání přestupku, ale ten mu prokázán nebyl, proto správní orgán I. stupně řízení zastavil. Žalovaný se pak v rámci řádného odvolání mohl zabývat toliko obviněním z přestupku žalobce, neboť A. Y. se proti „své“ části rozhodnutí neodvolal. V té souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3As 22/2011-74 (správně 66) ze dne 1.2.2012.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Ve věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání se souhlasem obou účastníků řízení.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k) poruší zvláštní právní předpis.*

Podle § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu *na pozemní komunikaci se jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak.*

Soud neshledal důvodnou námitku spočívající v tvrzení žalobce, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci.

K problematice sněžení se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí a uvedl: „*Odvolací správní orgán pak považuje za zcela nepodstatné, zda v době dopravní nehody sněžilo či nikoliv. Jak vyplývá z fotografií pořízených A. Y. v rozmezí přibližně od 45 do 90 minut po dopravní nehodě, v místě byla dobrá viditelnost, bylo téměř jasno. Není pak důvod se domnívat, že tomu bylo jinak i v době dopravní nehody. Navíc ani jeden z účastníků dopravní nehody (tedy ani odvolatel) neuváděl, že by v době dopravní nehody byla zhoršená viditelnost. Případné sněžení tak nemělo vliv na průběh dopravní nehody. Je naopak třeba uvést, z fotodokumentace pořízené Policií České republiky skutečně vyplývá, že mezi dopravní nehodou a ohledáním místa dopravní nehody hlídkou Policie České republiky sněžilo. Je to zřejmé z toho, že vozidla jsou při focení hlídkou Policie České republiky mírně zasněžená, zatímco na fotografiích pořízených A. Y. jsou vozidla zejména v oblasti oken čistá. Ze znaleckého posudku rovněž vyplývá (na straně 16 uprostřed), že znalec při posuzování jízdních stop vycházel z fotografií pořízených A. Y., které byly pořízeny v čase od 45 do 90 minut po dopravní nehodě. Na těchto fotografiích není nikterak vidět zasněžení ani na samotných vozidlech (na sklech), a tedy rovněž není důvod se domnívat, že došlo k zasněžení samotné vozovky. V této souvislosti je třeba rovněž poznamenat, že znalec při stanovení průběhu dopravní nehody a rychlostí vozidel v době střetu, vycházel především z jejich vzájemného poškození a konečného postavení vozidel po dopravní nehodě. Toto je zcela logické, neboť jízdní stopy od vozidla sice mohou ukazovat na směr jízdy vozidla, nikoliv však už na jeho rychlost. To, že bylo vozidlo BMW řízené odvolatelem v době střetu v pohybu, se tak nikterak neodvívá od jízdních stop zjištěných na místě dopravní nehody, a tedy ani od skutečnosti, zda v době dopravní nehody či po ní sněžilo.“*

Ohledně návrhu na výslech policistů žalovaný konstatoval: „*Co se týče výslechu policistů, pak je třeba uvést, že tito nemohou vypovídat k počasí v době dopravní nehody, neboť na místě při dopravní nehodě nebyli. K dopravní nehodě došlo v čase 14:15 hodin, zatímco dle protokolu o dopravní nehodě bylo místo ohledáno v čase od 16:20 hodin do 16:50*

hodin, tedy přibližně 2 hodiny po dopravní nehodě. Je tak zřejmé, že výslech policistů k počasí by nevedl k žádným relevantním zjištěním.“

K opětovnému výslechu svědka V. a k doplnění znaleckého posudku žalovaný uvedl: „ ... že je samozřejmé, pokud by odvolatel s vozidlem BMW tvořil stojící překážku v provozu, že by bylo především na řidiči jedoucího vozidla, tedy řidiči vozidla Renault A. Y., aby se takovéto překážce vyhýbal. Jak však vyplývá z fotodokumentace a hlavně ze znaleckého posudku, byl odvolatel s vozidlem BMW před samotnou dopravní nehodou v pohybu vpřed, a to v levé polovině vozovky, přičemž ve výhledu do ulice Pancířská mu bránila bariéra ze sněhu. V obdobném postavení byl i druhý účastník dopravní nehody A. Y., který rovněž neměl dostatečný výhled do křižovatky a do ulice Šumavská. A. Y. však jel v pravé (tedy ve "své") polovině vozovky a navíc nižší rychlostí než odvolatel. V dané situaci pak nemohl předpokládat a následně ani nestihl reagovat na vozidlo BMW řízené odvolatelem, neboť toto náhle vyjelo v pravé polovině vozovky. Přitom je třeba uvést, že pokud odvolatel couval před vozidlem Renault, aby mu umožnil bezpečné sjetí z kopce, jeví se jako zcela nelogické, proč couval až do místa, ze kterého následně vyjížděl, kdy se tímto úkonem zcela schoval za bariéru ze sněhu. A. Y. tak ztratil vozidlo BMW z dohledu, a tedy ani nemohl předpokládat, jak se odvolatel bude dále chovat. Navíc považuje odvolací správní orgán za zcela nepředpokladatelné, že odvolatel s vozidlem BMW následně vyjel vpřed do jízdní dráhy vozidla Renault řízenému A. Y. zpoza sněhové bariéry. Je tak zřejmé, a znalecký posudek to potvrzuje, že A. Y. nemohl na vozidlo BMW řízené odvolatelem reagovat, neboť tento mu vytvořil náhlou překážku tím, že zcela nečekaně vjel do jeho jízdní dráhy. Odvolací správní orgán pak nemůže nepoznamenat, že pokud odvolatel tvrdí, že v místě byl dobrý výhled, jeví se jako zcela nelogické, že vjížděl do křižovatky, kde by musel vidět vozidlo Renault řízené A. Y., které rovněž vjíždělo do křižovatky. Ke svědecké výpovědi M. V. pak odvolací správní orgán uvádí, že tento neviděl samotný střet vozidel ani co střetu vozidel bezprostředně předcházelo. Odvolací správní orgán tedy nezpochybňuje tvrzení odvolatele, že tento před dopravní nehodou couval z ulice Pancířská. Tato skutečnost však nemá vliv na způsobení dopravní nehody odvolatelem, jak odvolací správní orgán uvedl výše. Na základě výše uvedeného neshledal odvolací správní orgán důvody pro vyhovění závěrečnému návrhu odvolatele, tedy aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí. Jak již odvolací správní orgán uvedl výše, považuje výslech policistů, kteří přijeli na místo dopravní nehody až přibližně po 2 hodinách od dopravní nehody za bezpředmětný. Rovněž tak považuje odvolací správní orgán za bezpředmětné doplnění znaleckého posudku, neboť z tohoto znaleckého posudku vyplývá, že se znalec zabýval všemi okolnostmi dané věci.“

Soud žalovaným prezentované názory plně sdílí a v podrobnostech na ně odkazuje. Za stavu, kdy žalobce prokazatelně vytvořil druhému účastníkovi dopravní nehody náhlou překážku, sám v průběhu přestupkového řízení neuplatňoval špatnou viditelnost, je otázka sněžení zcela bezpředmětná, stejně jako navrhovaný výslech policistů a námitka, že se znalec náležitě nevypořádal s objektivními podmínkami – sněžením. Na posouzení jednání žalobce nemá žádný vliv ani to, zda brzdí stopu, kterou rozporuje, vytvořilo vozidlo jeho či nikoliv. Podstatné je, že bezprostředně před střetem se žalobce prokazatelně nacházel v pohybu vpřed v levé polovině vozovky a neměl dostatečný výhled do ulice Pancířská v důsledku sněhové bariéry.

Soud odmítl námitku žalobce, že rozhodnutí o vině či nevině řidiče druhého vozidla na dopravní nehodě zúčastněného se jej dotýká, a proto se žalovaný měl jeho odvoláním proti výroku 2. prvoinstančního rozhodnutí věcně zabývat, nikoliv jeho odvolání zamítnout jako odvolání podané osobou neoprávněnou.

Odvolání proti rozhodnutí může podat účastník řízení (§ 81 odst. 1 správního řádu). V řízení z moci úřední, kterým přestupkové řízení nepochybně je, jsou účastníky řízení dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají nebo nemají (§ 27 odst. 1 písm. b) správního řádu). Okolnost, že správní orgán I. stupně vedl společně jak řízení ve věci přestupku žalobce, tak řízení ve věci údajného přestupku druhého účastníka dopravní nehody, nečiní z žalobce účastníka té části řízení, která se jej netýká, a to ani za situace, že ve věci správní orgán vydá jediné rozhodnutí obsahující výroky týkající se účastníků obou. To proto, že výrok ohledně druhého účastníka řízení žádným způsobem nemůže zasáhnout právní sféru účastníka prvního a naopak.

Žalovaný tudíž nepochybil, pokud meritorně přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí v jen v části výroku 1., tedy ohledně spáchání přestupku žalobce, a zamítl jeho odvolání ve vztahu k výroku 2., pakliže žalobce byl v tomto rozsahu k podání odvolání osobou neoprávněnou.

Za rozhodné dále soud považuje to, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek není podstatné, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu i další účastníci této nehody. Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že „...na to, zda žalobce porušil ustanovení § 23 odst. 1 cit. zákona (poznámka soudu: v daném případě § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu) tím, že nedal přednost v jízdě jedoucímu osobnímu automobilu, nemůže mít žádný vliv způsob jízdy jiného účastníka silničního provozu – řidiče osobního automobilu, s nímž ke střetu došlo ani dovozování okolností, za jakých by bylo možno střetu předejít. Jedná-li se ve věci o rozhodování o vině a trestu žalobce,... je třeba zjišťovat skutečnosti svědčící spáchání přestupku výlučně u osoby žalobce a skutečnosti zjištěné v souvislosti s konáním osoby jiné jsou pro vyslovení soudu o tom, zda žalobce se dopustil přestupku či nikoli, zcela bezvýznamné. Nelze proto učinit závěr o tom, že se řidič osobního automobilu na zavinění spolupodílel. Každá osoba odpovídá za své protiprávní jednání samostatně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.11.2007, č.j. 5 As 48/2007-160; obdobně v rozsudku téhož soudu ze dne 1.2.2012, č.j. 3 As 22/2011-66, a pod).

K výtce žalobce týkající se neúplnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí soud uvádí následující. Podle § 77 zákona o přestupcích *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší. Shodně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, byť předmětem přezkumu nebylo rozhodnutí o přestupku, nýbrž rozhodnutí o jiném správním deliktu. Právní důsledky případné vady v náležitostech výroku rozhodnutí o přestupku však musí být totožné tím spíše, že na rozdíl od jiného správního deliktu náležitosti výroku rozhodnutí stanoví přímo výše citované ustanovení zákona o přestupcích.

Z prvního odstavce odůvodnění tohoto rozsudku se podává, že skutková věta prvoinstančního rozhodnutí trpí v označení místa spáchání skutku deficitem, neboť místo je specifikováno toliko křižovatkou ulic Šumavská a Pancířská, aniž je zároveň uvedena obec, v níž se křižovatka těchto ulic má nacházet. Že se skutek stal v Železná Rudě, lze však seznat z odůvodnění předmětného rozhodnutí, v němž je obec Železná Ruda jako místo dopravní nehody s účastí žalobce opakovaně zmiňována (např. při konstatování obsahu úředního záznamu o podaném vysvětlení M. V. na str. 3, 4, při konstatování obsahu jeho svědecké výpovědi apod.). Vzhledem k tomu považoval soud absenci označení obce ve výroku rozhodnutí za zjevnou chybu v psaní, kterou správní orgán I. stupně odstraní opravou zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí podle § 70 správního řádu. Provedená oprava nebude mít povahu zásadní změny obsahu rozhodnutí po stránce věcné ani právní. Vzhledem k tomu, že se bude oprava týkat výroku rozhodnutí, vydá o tom opravné rozhodnutí.

Soud uzavřel, že žalobcem namítaný nedostatek je sice porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, nikoliv však porušením podstatným, které by nadto mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž jde o vadu odstranitelnou postupem dle § 70 správního řádu. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného přes žalobcovu námitku podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. z tohoto důvodu nezrušil.

Žaloba z výše uvedených příčin nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. května 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková